Toelichting Verordening Jeugdhulp gemeente Elburg 2026

Algemeen deel

Verordening als verplichting op grond van de Jeugdwet

Op grond van de Jeugdwet (hierna: wet) is de gemeenteraad verplicht om een verordening vast te stellen. De inhoud van de gemeentelijke verordening is vooral vastgelegd in artikel 2.9 van de wet:

"De gemeenteraad stelt bij verordening en met inachtneming van het bepaalde bij of krachtens deze wet in ieder geval regels:

a. *over de door het college te verlenen individuele voorzieningen en overige voorzieningen, met betrekking tot de voorwaarden voor toekenning en de wijze van beoordeling van, en de afwegingsfactoren bij een individuele voorziening;*

b. *over de wijze waarop de toegang tot en de toekenning van een individuele voorziening wordt afgestemd met andere voorzieningen op het gebied van zorg, onderwijs, maatschappelijke ondersteuning, werk en inkomen;*

c. *de wijze waarop de hoogte van een persoonsgebonden budget als bedoeld in artikel 8.1.1 wordt vastgesteld, en*

d. *voor de bestrijding van het ten onrechte ontvangen van een individuele voorziening of een persoonsgebonden budget, alsmede van misbruik of oneigenlijk gebruik van de wet."*

Daarnaast is de gemeente ook verplicht bij verordening regels te stellen over de beleidsparticipatie (artikel 2.10 van de wet) en over het waarborgen van een goede verhouding tussen de prijs en de eisen die worden gesteld aan de kwaliteit voor de levering van jeugdhulp (artikel 2.11 van de wet). Verder kan de gemeenteraad bepalen onder welke voorwaarden de persoon aan wie een pgb wordt verstrekt, de jeugdhulp kan betrekken van een persoon die behoort tot zijn sociale netwerk (artikel 8.1.1, derde lid van de wet).

Herziening verordening

De verordening van de gemeente Elburg is herzien ter actualisatie en aanscherping van het huidige kader binnen de gemeente Elburg. De herziening heeft als doel de burger meer helderheid te geven wat er wel en niet kan worden verwacht op het gebied van jeugdhulp, en helderheid over zijn de rechten en plichten.

Er is met name voorzien in een verduidelijking van: de stappen van het uit te voeren onderzoek naar een te verlenen individuele voorziening, de verwachtingen die aan de ouder(s) worden gesteld wat betreft de eigen mogelijkheden en het probleemoplossend vermogen, de toegang en toewijzing van een persoonsgebonden budget en de afstemming met andere wetten. Dit is herzien om het kader van de jeugdhulpplicht van de gemeente te verduidelijken en ervoor te zorgen dat de jeugdhulp terechtkomt bij de meest kwetsbare gezinnen of gezinnen in de meest kwetsbare situaties. Deze verordening is ingevuld aan de hand van jurisprudentie, geldende wetgeving, de werkwijze van het CJG namens de gemeente en de regionale en landelijke ontwikkelingen.

Deze verordening vormt het normstellend kader waarmee de jeugdhulp nader wordt geregeld, met inachtneming van de wet. Daarbij wordt nadrukkelijk geconstateerd dat het belang van het kind centraal staat en bij alle maatregelen betreffende het kind de eerste overweging vormt, in lijn met artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind.

Afbakening verordening

Deze gemeentelijke verordening gaat alleen over de algemene en individuele jeugdhulpvoorzieningen. Het jeugdbeschermings- en reclasseringsaanbod betreffen volgens de wet geen jeugdhulpvoorzieningen en zijn daarom niet geregeld in deze verordening. In deze verordening zijn ook tal van andere zaken niet geregeld omdat zij al in de wet of andere (landelijke) wet- en regelgeving geregeld zijn.

Artikelsgewijze toelichting

<u>Hoofdstuk 1. Algemene bepalingen</u>

In dit hoofdstuk zijn alle begrippen gedefinieerd die belangrijk zijn om de verordening te begrijpen. Begrippen die in de wet (dan wel besluit Jeugdwet of de regeling Jeugdwet) gedefinieerd worden, worden – in de regel – niet opgenomen in de begripsbepaling van de verordening.

Artikel 1. Begripsbepalingen

Lid 1 onderdeel b: algemene voorziening

Een algemene voorziening is een voorziening die vrij toegankelijk is voor jeugdigen en/of ouder(s) voor ondersteuning of hulp. Voor een algemene voorziening is geen beschikking nodig. De wet spreekt in artikel 2.9, onderdeel a, van 'overige voorziening',

maar in de memorie van toelichting op de Jeugdwet spreekt de wetgever over een ‘algemene’ of ‘vrij toegankelijke voorziening’. Ook de praktijk spreekt over algemene of vrij toegankelijke voorzieningen. Omdat 'algemene voorziening' de meest gangbare term is, deze recht doet aan de belangrijkste positie van de vrije toegankelijke voorzieningen in het jeugdstelsel en ook binnen de Wmo 2015 gebruikt wordt, is deze overgenomen in de verordening.

Lid 1 onderdeel c: andere voorziening

Een voorziening die niet op grond van de wet wordt getroffen, maar in het kader van maatschappelijke ondersteuning, onderwijs, werk en inkomen of zorg (zie hoofdstuk 9). Zie hiervoor artikel 2.9, onderdeel b, van de wet.

Lid 1 onderdeel g: college

Daar waar ‘college’ in deze verordening staat vermeld kan ook worden bedoeld de persoon of organisatie die namens het college bepaalde taken uitoefent op grond van deze verordening, zoals het CJG.

Lid 1 onderdeel j: individuele voorziening

De term ‘individuele voorziening’ wordt in de wet niet gedefinieerd. Met die reden is in de verordening een begripsbepaling toegevoegd. Deze voorziening is niet vrij toegankelijk, maar wordt ingezet via een verwijzer op grond van de wet (zie hoofdstuk 4 toegang jeugdhulp anders dan via de gemeente, en hoofdstuk 5 toegang jeugdhulp via gemeente). Voor deze voorziening is een individuele beoordeling nodig. Bij een individuele voorziening gaat het niet alleen om individueel geboden hulp, maar ook om groepsaanbod.

Lid 1 onderdeel l: ouder

De hier opgenomen definitie is overgenomen uit de begripsbepaling van de wet zelf. In de verordening wordt in de regel gesproken van 'de jeugdige en/of zijn ouder(s)'. Bij de definitie van 'jeugdige’ wordt de wet gevolgd. Het kan overigens ook zo zijn dat de jeugdige (zeker vanaf 16 jaar, maar in bijzondere gevallen ook daarvoor, vanaf 12 jaar) zonder betrokkenheid van zijn ouders jeugdhulp ontvangt.

Lid 1 onderdeel o: sociaal netwerk

Tot het sociale netwerk worden gerekend de personen uit de huiselijke kring (o.a. (ex-)partners, gezinsleden, familieleden, of mantelzorgers) en andere personen met wie iemand een sociale relatie onderhoudt. Met dat laatste worden personen bedoeld met wie de jeugdige en/of zijn ouder(s) regelmatig contacten onderhoudt, zoals buren, medeleden van een vereniging, school etc.

Lid 1 onderdeel p: vaktherapie

Hiervoor wordt de definitie van de Federatie Vaktherapeutische Beroepen (FVB) gehanteerd. In de zorgstandaard Vaktherapie van de FVB wordt onder vaktherapie verstaan: “Vaktherapie in de ggz is een behandeling of een onderdeel in het behandelaanbod voor mensen met psychische en psychosociale klachten. Er zijn zeven vormen van vaktherapie. Bij alle vormen gaat het voornamelijk om 'doen en ervaren', en minder om het praten. De vaktherapeut zorgt voor situaties waarin de patiënt nieuwe ervaringen opdoet. De patiënt kan nieuw gedrag of ander gedrag uitproberen in die situaties. Zodoende ontdekt de patiënt nieuwe vaardigheden of komt tot nieuwe inzichten. De zeven vormen van vaktherapie zijn: beeldende therapie, dans- en bewegingstherapie, dramatherapie, muziektherapie, psychomotorische therapie, speltherapie en psychomotorische kindertherapie.”

Hoofdstuk 2. Algemene voorzieningen

Dit hoofdstuk geeft, tezamen met hoofdstuk drie, een nadere uitwerking van artikel 2.9, onderdeel a, van de wet, waarin is bepaald dat de gemeenteraad regels stelt over de te verlenen individuele en algemene jeugdhulpvoorzieningen.

In de verordening is onderscheid gemaakt tussen algemene (vrij toegankelijke) en individuele (niet vrij toegankelijke) voorzieningen op het gebied van jeugdhulp. Voor een deel van de hulpvragen zal volstaan kunnen worden met een algemene voorziening. Het uitgangspunt is dat er eerst gebruik wordt gemaakt van een algemene voorziening voordat er (indien nodig) een aanvraag om jeugdhulp wordt ingediend.

Van algemene voorzieningen kunnen de jeugdige en/of zijn ouder(s) gebruikmaken zonder dat zij daarvoor een verwijzing of een besluit van de gemeente nodig hebben. De jeugdige en/of zijn ouder(s) kunnen zich voor deze jeugdhulp dus rechtstreeks tot het CJG of deze overige voorliggende hulpaanbieders wenden.

Een individuele voorziening zal vaak betrekking hebben op meer gespecialiseerde zorg. Voor deze niet vrij toegankelijke vormen van hulp zal eerst door het college beoordeeld moeten worden of de jeugdige en/of zijn ouder(s) deze hulp daadwerkelijk nodig hebben. De gemeente bepaalt zelf welke hulp vrij toegankelijk is en welke niet.

Artikel 2. Toegang algemene voorziening

Algemene voorzieningen zijn vrij toegankelijk. Er vindt geen voorafgaand onderzoek plaats naar de behoeften, persoonskenmerken en mogelijkheden van de jeugdige en/of zijn ouders. Algemene voorzieningen zijn voorliggend op de inzet van individuele voorzieningen.

Het is mogelijk dat iemand een aanvraag indient voor een individuele voorziening en het college vervolgens na het onderzoek tot de conclusie komt dat een algemene voorziening beschikbaar en passend is. Het college verwijst dan naar de algemene voorziening en wijst de aanvraag voor een individuele voorziening dan af.

Artikel 3. Beschikbare algemene voorzieningen

De voorzieningen die hier zijn opgenomen zijn vrij toegankelijk en dus voorliggend op een maatwerkvoorziening.

Hoofdstuk 3. Individuele voorzieningen

Artikel 4. Beschikbare individuele voorzieningen

In artikel 2.9, onderdeel a, van de wet is bepaald dat de gemeenteraad bij verordening de door het college te verlenen individuele voorzieningen vaststelt. Ter uitwerking hiervan is in dit artikel in de verordening een overzicht gegeven van de individuele voorzieningen die *in ieder geval* beschikbaar zijn. Op die manier is er dus ruimte om andere individuele voorzieningen beschikbaar te stellen dan dat hier is opgenomen.

Hoofdstuk 4. Route naar jeugdhulp anders dan via de gemeente

De toegang naar jeugdhulp in het kader van een individuele voorziening kan op verschillende manieren plaatsvinden, te weten:

- Via de gemeente (zie hoofdstuk 5);
- Na verwijzing door de huisarts, medisch specialist of jeugdarts;
- Via de gecertificeerde instellingen, rechter, OM of justitiële jeugdinrichting (JJI).

Artikel 5. Route naar jeugdhulp via de huisarts, medisch specialist of jeugdarts

Lid 1 en 2

Op grond van artikel 2.6 lid 1, onderdeel e, van de wet bestaat de mogelijkheid tot directe verwijzing naar jeugdhulp door de huisarts, medisch specialist of jeugdarts. Dit geldt zowel voor de algemene (vrij toegankelijke) voorzieningen als de individuele (niet vrij toegankelijke) voorzieningen. Met een dergelijke verwijzing kunnen de jeugdige en/of zijn ouder(s) rechtstreeks aankloppen bij de jeugdhulpaanbieder die de gemeente heeft gecontracteerd. Het uitgangspunt is dat de huisarts, medisch specialist of jeugdarts het CJG betrekt bij verwijzingen. Met name wanneer deze inschat dat er aandacht nodig is

voor de context van een gezin, en een bredere kijk wordt gevraagd op de hulpvraag van de jeugdige en/of het gezin.

In de praktijk zal het de jeugdhulpaanbieder (bijvoorbeeld de jeugdpsychiater, gezinswerker of orthopedagoog) zijn die op basis van de verwijzing (stap 1), in overleg met de jeugdige en/of zijn ouder(s), beoordeelt welke jeugdhulp precies nodig is (de behandelvorm), hoe vaak iemand moet komen (de omvang) en hoe lang (de duur). Deze aanbieder stelt dus feitelijk vast wat naar zijn oordeel de inhoud van de benodigde voorziening dient te zijn. Hij baseert zijn oordeel mede op de protocollen en richtlijnen die voor een professional de basis van zijn handelen vormen (stap 2). Daarbij dient de jeugdhulpaanbieder zich te houden aan de afspraken die hij daarover met de gemeente heeft gemaakt in het kader van zijn contract- of subsidierelatie, en met de regels die daarover zijn vastgelegd in deze verordening. Deze afspraken zien op hoe de gemeente haar regierol kan waarmaken en op de omvang van het pakket. Deze afspraken zullen verder ook ingaan op hoe de artsen en de gemeentelijke toegang goed van elkaar op de hoogte zijn van de doorverwijzing of behandeling van een kind. Op deze manier kan de integrale benadering rond het kind en het principe van 1 gezin – 1 regisseur – 1 plan, met name bij meervoudige problematiek, worden geborgd en zal er geen nieuwe ‘verkokering’ plaatsvinden, waarbij professionals niet goed van elkaar weten dat zij bij het gezin betrokken zijn. Daarnaast zal de jeugdhulpaanbieder rekening moeten houden met de verdere regels die in deze verordening zijn gesteld. De bepalingen in de verordening over het onderzoek naar de hulpvraag zijn onverkort op jeugdhulpaanbieders van toepassing, ook bij de toegang via de huisarts, de jeugdarts en de medisch specialist (zie artikel 8).

Artikel 6. Route naar jeugdhulp via gecertificeerde instelling, de kinderrechter, het openbaar ministerie en de directeur of de selectiefunctionaris van de justitiële jeugdinrichting

Lid 1 en 2

In het kader van de uitvoering van een kinderbeschermingsmaatregel of jeugdreclassering kan de gecertificeerde instelling zelfstandig bepalen dat en welke jeugdhulp nodig is (op grond van artikel 3.5 lid 1 van de wet). In het geval van jeugdreclassering of bij uitvoering van een strafrechtelijke beslissing heeft niet alleen de gecertificeerde instelling deze bevoegdheid, maar kunnen ook de rechter, de officier van justitie, de directeur van de justitiële jeugdinrichting (JJI), en de selectiefunctionaris van de JJI, besluiten dat jeugdhulp nodig is.

De gemeente is verantwoordelijk dat de jeugdhulp wordt ingezet die deze instanties nodig achten ter uitvoering van een kinderbeschermingsmaatregel, een strafrechtelijke

beslissing of jeugdreclassering. Hiervoor geldt dus een leveringsplicht van de gemeente (zie artikel 2.4 lid 2 onderdeel b van de wet).

In beginsel zet de gecertificeerde instelling de jeugdhulp in die de gemeente heeft ingekocht. Daarbij dient de jeugdhulpaanbieder zich te houden aan de afspraken die hij daarover met de gemeente heeft gemaakt in het kader van zijn contract- of subsidierelatie, en met de regels die daarover zijn vastgelegd in deze verordening.

Hoofdstuk 5. Route naar jeugdhulp via de gemeente

Artikel 7. Aanvraag individuele voorziening

Lid 1

Op grond van artikel 1:3, derde lid, van de Awb is een aanvraag een verzoek van een belanghebbende om een besluit te nemen. In titel 4.1 van de Awb zijn een aantal vormvoorschriften van de aanvraag opgenomen die ook van toepassing zijn op de wet. Dat betekent in ieder geval dat, op grond van artikel 4:1 Awb, een aanvraag om een individuele voorziening schriftelijk moet worden ingediend bij het college.

Lid 2

Op basis van de Jeugdwet artikel 2.9 is de gemeente verplicht in de verordening op te nemen hoe de afstemming met andere voorzieningen geregeld is bij de toegang tot en de toekenning van een individuele voorziening. Afstemming met andere voorzieningen is belangrijk in het kader van het ondersteuningsplan. De afstemming met andere voorzieningen is nader uitgewerkt in hoofdstuk 9.

Lid 3

Onder de voorwaarden genoemd in dit lid in de verordening is het college verplicht de identiteit vast te stellen van de jeugdige en zijn wettelijk vertegenwoordiger. Dit is noodzakelijk om vast te stellen of de eventueel in te zetten jeugdhulp bij de juiste persoon terechtkomt. Bij het onderzoek stelt het college de identiteit van de jeugdige en zijn ouder(s) dan wel zijn wettelijk vertegenwoordiger vast aan de hand van een door hen ter inzage verstrekt document als bedoeld in artikel 1, van de Wet op de identificatieplicht.

Lid 4

Deze bepaling regelt de toeleiding naar jeugdhulp in crisissituaties. In gevallen waar onmiddellijke start van de hulp nodig is (en het besluit niet kan worden afgewacht) kan het besluit tot inzet van een individuele voorziening genomen worden na de daadwerkelijke start van de hulp. Het besluit tot inzetten van de hulp moet vervolgens binnen vier weken na de start van de hulp zijn vastgelegd in een beschikking.

Artikel 8. Onderzoek

Lid 1 onderdeel a, b en c

Het college moet jeugdigen en/of ouder(s) informeren over de mogelijkheid om een familiegroepsplan op te stellen. Dit volgt onder andere uit artikel 2.1 onder g van de wet. Ouder(s)/gezinnen krijgen de mogelijkheid om een familiegroepsplan op te stellen samen met familie, vrienden en anderen uit de sociale omgeving van de jeugdige. In het familiegroepsplan dient opgenomen te worden welke problemen de jeugdige of het gezin heeft, welke hulp nodig is en wie die hulp geeft. Het college betrekt dit plan bij zijn onderzoek, wanneer dit binnen twee weken na de aanvraag is ingediend bij het college.

Op grond van artikel 2.5 van de wet informeert het college jeugdigen, ouders en pleegouders tijdig over de mogelijkheid om gebruik te maken van een vertrouwenspersoon. Op grond van artikel 2.2.4. van de Wmo stelt het college onafhankelijke cliëntondersteuning beschikbaar. Op grond van artikel 2.3.2., derde lid, van de Wmo, wijst het college op de mogelijkheid om hier gebruik van te maken. Deze cliëntondersteuning strekt zich ook uit tot de wet. Ter verduidelijking dat dit het geval is, is deze regeling in de verordening opgenomen.

Lid 2

Voor het zorgvuldig nemen van een besluit is het van belang dat alle relevante feiten en omstandigheden van de hulpvraag worden onderzocht. Daarbij is het belangrijk dat het onderzoek in samenspraak met de jeugdige en/of zijn ouder(s) wordt verricht. Voor een zorgvuldig onderzoek is veelal persoonlijk contact nodig om een goed beeld van de jeugdige en zijn ouders en de gezinssituatie te krijgen. Indien nodig voor het onderzoek, kan ook sprake zijn van meerdere (opeenvolgende) gesprekken. Bij het onderzoek wordt de jeugdige zoveel mogelijk betrokken en gehoord. Hiermee wordt artikel 12, van het Verdrag inzake de rechten van het kind in acht genomen. Waarin staat dat een jeugdige het recht heeft zijn mening te geven over zaken die hem aangaan, en dat aan deze mening passend belang moet worden gehecht, in overeenstemming met de leeftijd en rijpheid van de jeugdige. Daarbij ligt bij het uitvoeren van het onderzoek de focus nadrukkelijk niet op de vraag of er sprake is van stoornissen bij de jeugdige.

Lid 2 en 3

De wet schept een jeugdhulpplicht voor gemeenten, maar die geldt alleen als de jeugdige en zijn ouders er zelf niet uitkomen. Jeugdhulp is bedoeld om de eigen kracht van de jeugdige en zijn ouders te versterken en om het gezin en andere mensen die dichtbij de jeugdige staan te leren om de jeugdige (nog) beter te helpen en te verzorgen, zodat de jeugdige gezond en veilig op kan groeien en zo goed mogelijk mee kan doen in

de maatschappij (CRvB 1 mei 2017, ECLI:NL:2017:1477, rov. 4.3.1.). Een zorgvuldig onderzoek vereist het achtereenvolgens doorlopen van de volgende stappen:

1. Inventariseer de vraag.
2. Breng de onderliggende problematiek nauwkeurig in kaart en leg dat vast.
3. Stel de aard en de omvang van de noodzakelijke hulp vast.
4. Kijk wat de discrepantie tussen noodzaak en de eigen mogelijkheden en het probleemoplossend vermogen is.
5. Stel vast welke voorziening de geconstateerde discrepantie adequaat oplost.

Lid 4

Het college stelt een ondersteuningsplan op. Dit plan behelst het onderzoek dat het college heeft verricht na een door een jeugdige of ouders gestelde vraag om jeugdhulp. Zo spoedig mogelijk na het gesprek (dit kunnen ook meerdere gesprekken zijn, zoals volgt uit lid 2) wordt het ondersteuningsplan verstrekt.

Artikel 9. Kwaliteitseisen toegang

Lid 1

Het college is op grond van artikel, 2.3 eerste lid, van de wet verantwoordelijk voor het waarborgen van een deskundige toeleiding naar, advisering over, bepaling van en het inzetten van de aangewezen jeugdhulpvoorziening. Voor iedere stap in artikel 8 geldt dat het college de deskundigheid inzet die nodig is om de stap goed af te kunnen ronden. Ook kan (medisch) advies worden ingezet om bepaalde medische stukken te laten beoordelen. Als dit noodzakelijk is voor het onderzoek, dient de jeugdige of zijn ouder(s) mee te werken, in die zin dat alleen op die wijze een antwoord gevonden kan worden op de vraag hoe de hulpvraag aangepakt dient te worden. Immers, wanneer de jeugdige of zijn ouder(s) niet meewerken, zal het onderzoek niet voortgezet kunnen worden, omdat niet vastgesteld kan worden wat in die specifieke casus nodig is. De verschillende stadia van onderzoek vragen op die stadia aangepaste deskundigheid. In artikel 2.1, van het Besluit Jeugdwet is nader uitgewerkt dat het gaat om relevante deskundigheid met betrekking tot:

- opgroei- en opvoedingsproblemen, psychische problemen en stoornissen;
- opvoedingssituaties waardoor jeugdigen mogelijk in hun ontwikkeling worden bedreigd;
- taal- en leerproblemen;
- somatische aandoeningen;
- lichamelijke of verstandelijke beperkingen; en
- kindermishandeling en huiselijk geweld.

Het college moet deze deskundigheid waarborgen en deze concreet kenbaar maken voor de hulpvrager. De rechtspraak over de wet vereist dat adviseurs beschikken over de voor het uitbrengen van hun adviezen noodzakelijke deskundigheid en dat dit vereiste wordt vastgelegd in de verordening (CRvB 29 mei 2024, ECLI:NL:CRVB:2024:1097, rov. 4.9 (slot)).

Lid 2

Daartoe bepaalt deze bepaling van de verordening dat adviezen worden uitgebracht door of onder verantwoordelijkheid van een adviseur die beschikt over een registratie bij Stichting Kwaliteitsregister Jeugd in het kwaliteitsregister jeugd, een registratie bij het Nederlands Instituut van Psychologen in het register Kinder- en Jeugdpsychologen, of een registratie op grond van de Wet op de beroepen in de individuele gezondheidszorg in het BIG-register. Daarmee is vastgesteld welke vakbekwaamheid van hen verwacht mag worden en is gezekerd dat de (eindverantwoordelijke) adviseur zich toetsbaar opstelt.

Lid 3

Deze bepaling waarborgt de zorgvuldige voorbereiding van besluiten over de toekenning of afwijzing van jeugdhulp, door te bepalen dat (medewerkers van) de organisatie die de jeugdhulp uitvoert, niet ook adviseert en/of besluit over het al dan niet toekennen van jeugdhulp (vergelijk CRvB 29 mei 2024, ECLI:NL:CRVB:2024:1096, rov. 4.11). Daarnaast blijft het college – in het kader van een zorgvuldige voorbereiding van het besluit – ook altijd verplicht om zich ervan te vergewissen of het advies concludent is, dat wil zeggen of inzichtelijk is op grond van welke vormen van onderzoek en op basis van welke gegevens de adviseur tot zijn bevindingen is gekomen, of de gegevens actueel en betrouwbaar zijn, of het onderzoek volledig is geweest en met de juiste deskundigheid is uitgevoerd en of de uit het onderzoek getrokken conclusies logisch voortvloeien uit het onderzoek.

Hoofdstuk 6. Voorwaarden individuele voorzieningen

Artikel 10. Criteria individuele voorzieningen

In artikel 2.9, aanhef en onder a, van de wet is onder meer bepaald dat de gemeenteraad bij verordening regels moet stellen over de door het college te verlenen individuele voorzieningen en overige voorzieningen, met betrekking tot de voorwaarden voor toekenning en de wijze van beoordeling van, en de afwegingsfactoren bij een individuele voorziening. Daaraan is onder andere in dit artikel uitvoering gegeven, met de kanttekening dat het bij het verstrekken van een individuele voorziening altijd op maatwerk aankomt.

Lid 1

Uit het eerste lid volgt een aantal meer algemeen geformuleerde criteria voor toekenning van een individuele voorziening. Het onderzoek (dat volgens het door de Centrale Raad van Beroep geformuleerde stappenplan verloopt) zal inzichtelijk maken of aan de criteria wordt voldaan.

Bij het beoordelen van de problematiek van de jeugdige en/of zijn ouder(s) wordt gekeken in hoeverre de eigen mogelijkheden van de jeugdige, zijn ouders en hun omgeving toereikend zijn om (al dan niet gedeeltelijk) een oplossing te bieden voor de hulpvraag (onderdeel a). Voor zover de eigen mogelijkheden en het probleemoplossend vermogen toereikend zijn, hoeft geen jeugdhulpvoorziening ingezet te worden. Ook een aanvullende verzekering wordt gezien als onderdeel van het eigen probleemoplossend vermogen. Wanneer uit het onderzoek blijkt dat jeugdhulp nodig is waarvoor de jeugdige en/of zijn ouder(s) aanvullend verzekerd zijn, mag van hen verwacht worden dat zij die verzekering aanspreken. Voor zover de aanvullende verzekering onvoldoende vergoeding biedt, moet het college dit aanvullen op grond van de jeugdhulpplicht.

Het college hoeft geen individuele voorziening te verstrekken als een algemene voorziening beschikbaar is die volledig tegemoetkomt aan de ondersteuningsbehoefte van de jeugdige en/of de ouder(s) (onderdeel b). Dit houdt in dat een algemene voorziening voorrang heeft boven een individuele voorziening.

Het college hoeft evenmin een individuele voorziening te verstrekken als jeugdige en/of zijn ouder(s) gebruik kunnen maken van een andere (voorliggende) passende en toereikende voorziening (onderdeel d). Het gaat dan om een voorziening op grond van een andere wet dan de Jeugdwet. Hieronder wordt in ieder geval beschouwd: de Wet langdurige zorg (Wlz), de Zorgverzekeringswet (Zvw), de Wet maatschappelijke ondersteuning 2015 (Wmo) en de Wet passend onderwijs.

Lid 4 en 5

Het vierde en vijfde lid sluiten aan bij de rechtspraak waarin is geoordeeld dat een individuele voorziening waarvan de effectiviteit niet wetenschappelijk is bewezen, door het college geweigerd kan worden indien deze geen toegevoegde waarde heeft ten opzichte van beschikbare voorzieningen (bijv. CRvB 12 september 2018, ECLI:NL:CRVB:2018:2785 en CRvB 26 januari 2022, ECLI:NL:CRVB:2022:254). Het college zal bij de weigering van een individuele voorziening waarvan de effectiviteit niet wetenschappelijk is bewezen moeten motiveren waarom in die specifieke situatie een andere oplossing passender of eveneens passend is en waarom de individuele voorziening niet als bewezen effectief geldt (zie Rechtbank Midden-Nederland 6 november 2025, ECLI:NL:RBMNE:2025:5807). Bij toepassing van deze bepaling kan het college gebruik maken van de Databank Effectieve Jeugdinterventies van het Nederlands Jeugdinstituut (https://www.nji.nl/interventies), de zorgstandaarden van de

GGZ Standaarden (https://www.ggzstandaarden.nl/), de databank voor interventies gericht op jeugdigen met een beperking (databank interventies gehandicaptenzorg).

Het college kan in beleid regelen welke vormen van jeugdhulp zij aantoonbaar niet effectief acht. Het college kan daarbij gebruik maken van de door de praktijk opgestelde zogenaamde 'niet doen-lijst' die in het kader van de Hervormingsagenda Jeugd zal worden gepubliceerd.

Artikel 11. Beoordeling eigen mogelijkheden en probleemoplossend vermogen

Artikel 2.3, van de wet legt als uitgangspunt vast dat het college op grond van de wet alleen een voorziening moet treffen als de jeugdige en zijn ouders er op eigen kracht (eigen mogelijkheden en het probleemoplossend vermogen) niet uitkomen. De eigen mogelijkheden en het probleemoplossend vermogen van de jeugdige en zijn ouders staan voorop. Pas als zij zelf – zo nodig met hulp van het sociale netwerk en/of andere hulpverlenende instellingen – niet in staat zijn de noodzakelijke hulp te bieden, moet de gemeente hulp bieden. Dit uitgangspunt wordt in artikel 11 geconcretiseerd.

De verantwoordelijkheid voor het gezond en veilig opgroeien van jeugdigen ligt allereerst bij de ouders en de jeugdige zelf. Van ouders mag worden verwacht dat zij de nodige aanpassingen doen om de verantwoordelijkheid voor het gezond en veilig opgroeien van jeugdigen te realiseren. Dat kan betekenen dat zij hun eigen loopbaanplannen, de wijze waarop zij hun betaalde arbeid hebben georganiseerd of hun financiële situatie moeten bijstellen om voor het kind beschikbaar te zijn en de noodzakelijke hulp te bieden. Als uit zorgvuldig uitgevoerd onderzoek blijkt dat de noodzakelijke hulp met eigen mogelijkheden en het eigen probleemoplossend vermogen kan worden geboden, hoeft het college geen voorziening te treffen. Ouders behoren de tot hun gezin behorende minderjarige kinderen te verzorgen, op te voeden en toezicht op hen te houden, ook als het kind een ziekte, aandoening of beperking heeft. Ook deze hulp kan in beginsel van ouders worden verwacht, zo blijkt uit rechtspraak van de Centrale Raad van Beroep. Deze oordeelde dat de ouder, die haar baan had opgezegd in verband met de zorg voor haar kind, de zorg aankon en verleende en het dus van haar mocht worden verwacht. Er was sprake van voldoende eigen mogelijkheden en probleemoplossend vermogen (CRvB 17 juli 2019, ECLI:NL:CRVB:2019:2362).

Pas wanneer het voor ouders niet mogelijk is om de nodige hulp te bieden, is het de verantwoordelijkheid van de gemeente om ouders te ondersteunen en ondersteuning in te zetten voor de jeugdige waar nodig. Dit is erop gericht om ouders en de jeugdige te versterken in hun eigen kracht. Het moet worden voorkomen dat ouders afhankelijk worden van de gemeente. Jeugdhulp is kortom aanvullend op de rol van ouders.

De in de wet bedoelde maatstaven eigen mogelijkheden en probleemoplossend vermogen van de ouder(s) bieden geen ruimte voor een beoordeling van de financiële draagkracht van een gezin om zelf jeugdhulp te kunnen verlenen (CRVB 26 mei 2021, ECLI:NL:CRVB:2021:1326). Dit doet niet af aan het feit dat het belang van de ouders om te voorzien in een inkomen wel door de Centrale Raad in de beoordeling wordt betrokken.

Bij gescheiden ouders geldt als uitgangspunt dat beide ouders met gezag verantwoordelijk zijn voor het bieden van ondersteuning. Ook stiefouders zijn verantwoordelijk voor het bieden van ondersteuning aan tot het gezin behorende (stief)kinderen.

Dat de eigen mogelijkheden en het probleemoplossend vermogen van de jeugdige en zijn ouders voorop staan blijkt ook uit de parlementaire geschiedenis bij artikel 2.3, van de Wet:

“(...) Allereerst is het college niet gehouden om voor een jeugdige of zijn ouders een voorziening op het gebied van jeugdhulp te treffen voor zover de jeugdige en zijn ouders de problemen zelf het hoofd kunnen bieden, eventueel met behulp van personen uit het sociale netwerk of andere instellingen die ondersteuning bieden. Om dit buiten twijfel te stellen is in het eerste lid opgenomen dat een gemeente alleen een voorziening hoeft te treffen voor zover de eigen mogelijkheden en het probleemoplossend vermogen van de jeugdige en zijn ouder ontoereikend zijn. Dit zou ook strijdig zijn met het uitgangspunten van artikel 2.1, waarbij ervan uit wordt gegaan dat de verantwoordelijkheid voor het gezond en veilig opgroeien van jeugdigen allereerst bij de ouders en de jeugdige zelf ligt en waarin tot uitdrukking komt dat moet worden uitgegaan van de eigen kracht van de jeugdige, zijn ouders en het sociale netwerk. Hierbij past een actieve rol van de ouders en het kind om in eerste instantie te trachten de op hun weg komende problemen zelf of met behulp van hun eigen netwerk op lossen. (...) Als de jeugdige en zijn ouders zelf mogelijkheden hebben om de problemen op te lossen of het hoofd te bieden, is een voorziening niet nodig (...)” (Kamerstukken II, 2012/13, 33 684, nr. 3, p. 135-136).

Lid 1

Dit lid geeft invulling aan de hiervoor geformuleerde uitgangspunten. Daarbij wordt een ruime beoordelingsruimte aan het college toegekend. Het college maakt in de individuele situatie een beoordeling van de mogelijkheden en neemt daarbij de geformuleerde uitgangspunten als basis.

Lid 2 en 3

De inzet van ‘eigen mogelijkheden’ is het uitgangspunt bij de uitvoering van de wet. De in het Burgerlijk Wetboek (in de artikelen 1:82 en 1:247 BW) verankerde eigen

verantwoordelijkheid van ouders en de jeugdige om problemen op te lossen, staat voorop. Daarbij geldt dat het aan ouders is om de tot hun gezin behorende minderjarige kinderen te verzorgen, op te voeden en toezicht op hen te houden. Als de eigen mogelijkheden en het probleemoplossend vermogen toereikend zijn, wordt geen individuele voorziening verstrekt.

Uit onderzoek kan blijken dat dat de eigen mogelijkheden en het probleemoplossend vermogen van de jeugdige en de ouder(s) tekortschieten, bijvoorbeeld omdat sprake is van:

a. (een) geobjectiveerde beperking(en) om noodzakelijke hulp te bieden;
b. een gebrek aan kennis of vaardigheden om noodzakelijke hulp te bieden;
c. overbelasting of dreigende overbelasting, waardoor geen noodzakelijke hulp kan worden verwacht totdat deze belasting of dreigende overbelasting is opgeheven.

Lid 4

Het college toetst de belastbaarheid van ouders aan de hand van een objectief meetinstrument. Dit zijn gevalideerde instrumenten die door het Nederlands Jeugdinstituut (NJi) zijn erkend, zoals bijvoorbeeld de Opvoedingsbelasting Vragenlijst (OBVL).

Lid 5

Onder het begeleiden van hun kinderen bij ‘artsenbezoeken’ voor ouders, wordt onder andere verstaan een bezoek aan: de huisarts, medisch specialist, jeugdarts, paramedici enzovoorts.

Op het moment dat ouders een aanvullende verzekering hebben afgesloten op basis waarvan zij (al dan niet gedeeltelijk) recht hebben op hulp (gefinancierd) vanuit de verzekeraar, dan moeten zij daar eerst gebruik van maken. Het gaat hierbij om een al afgesloten verzekering. Dit lid verplicht ouders niet tot het afsluiten van een aanvullende verzekering, zodat zij daar vervolgens een beroep op zouden kunnen doen.

Lid 6

Onderzocht moet worden welke mogelijkheden de ouder(s) hebben (heeft) om de overbelasting of dreigende overbelasting op te heffen. Onder andere mag verwacht worden dat zij bereid zijn maatschappelijke activiteiten te beperken en betaalde arbeid aan te passen om zo de overbelasting of dreigende overbelasting op te heffen. Als blijkt dat de draagkracht van het gezin de draaglast aankan is er geen noodzaak voor het college om een voorziening op basis van de wet toe te kennen. Hierbij wordt wat betreft de noodzaak van de ouder(s) om in een inkomen te voorzien rekening gehouden met de bestaanszekerheid.

Lid 7

Van ouders wordt verwacht dat zij hun eigen mogelijkheden en probleemoplossend vermogen versterken. Er moet onderzocht worden of er aanleiding is om aan te nemen dat de hulp die de jeugdige behoeft, in een concreet geval niet door de ouder(s) geleverd kan worden. Daarmee wordt het noodzakelijke verband tussen de beoordeling van de hulpvraag en de eigen mogelijkheden met de toekenningscriteria gelegd. Als blijkt dat de eigen mogelijkheden en het probleemoplossend vermogen van het gezin voldoende zijn om de jeugdige de nodige hulp te bieden, is er geen noodzaak voor het college om een voorziening op basis van de wet toe te kennen. De eigen mogelijkheden en het probleemoplossend vermogen zijn bepalend voor het antwoord op de vraag of de noodzakelijke hulp door de ouders kan worden geleverd. Bij het onderzoek ter beantwoording van die vraag moet worden stilgestaan bij het onderscheid tussen onmacht en eventuele onwil of opvattingen over de eigen mogelijkheden en probleemoplossend vermogen.

Artikel 12. Dyslexiezorg

Lid 1 en 2

Uit de parlementaire geschiedenis en rechtspraak van de Centrale Raad van Beroep volgt dat de behandeling van ernstige dyslexie onder de wet valt, met dien verstande dat de wetgever bij de overheveling van de dyslexiezorg van de Zorgverzekeringswet naar de wet niet een ruimer of ander bereik van dyslexiezorg heeft beoogd. Hieruit volgt dat het college op grond van artikel 2.3 van de wet enkel verplicht is dyslexiezorg te verlenen als sprake is van de diagnose Ernstige Dyslexie (ED) (Kamerstukken II 2012/13, 33 684, nr. 3, p. 50, 104 en 118; CRvB 24 oktober 2018, ECLI:NL:CRVB:2018:3454; CRvB 22 juni 2022, ECLI:NL:CRVB:2022:1345; en CRvB 17 juli 2024, ECLI:NL:CRVB:2024:1430).

Daarbij wordt het Protocol Dyslexie Diagnostiek en Behandeling gehanteerd van het Nederlands Kwaliteitsinstituut Dyslexie.

Artikel 13. Vaktherapie

Lid 1

Vaktherapie kan alleen worden ingezet als onderdeel van een bredere interventie. Het college beoordeelt of de inzet van vaktherapie een noodzakelijke bijdrage levert aan de geboden jeugdhulp en wint daartoe advies in bij de behandelaar of medewerker van het CJG. Daarbij geldt dat vaktherapie alleen wordt ingezet onder verantwoordelijkheid van een regiebehandelaar.

Lid 2

Aanvullend is als voorwaarde gesteld dat de vaktherapeut (die in beginsel niet SKJ-geregistreerd is) geregistreerd moet zijn in het Register Vaktherapie.

Artikel 14. Vervoer

Het is mogelijk dat de gemeente op grond van de wet vervoer moet inzetten voor een jeugdige van en naar de locatie waar jeugdhulp wordt gegeven (artikel 2.3 lid 2 Jeugdwet). De vervoersvoorziening is niet bedoeld voor het vervoer van de ouder(s) van de jeugdige, en ook niet voor het vervoer van en naar voorschoolse voorzieningen, school en/of buitenschoolse opvang. Een vervoersvoorziening wordt alleen ingezet in combinatie met een andere individuele voorziening. De vervoersvoorziening is een individuele voorziening en dient dus altijd in een beschikking te worden vastgelegd.

Lid 1 en 2

Als uitgangspunt geldt dat de ouders in beginsel zelf verantwoordelijk zijn voor het vervoer dat noodzakelijk is om de locatie van de jeugdhulp te kunnen bereiken. Wanneer de ouders in staat zijn de jeugdige zelf te vervoeren, is er sprake van 'eigen kracht', oftewel eigen mogelijkheden en probleemoplossend vermogen als in artikel 5.2, die aan de toekenning van een vervoersvoorziening in de weg staat (CRvB, 5 april 2023, ECLI:NL:CRVB:2023:655).

Het college moet in elke individuele situatie beoordelen of een jeugdige in aanmerking komt voor een vervoersvoorziening. Hierbij moet het college in elke individuele situatie een afweging maken of er specifieke omstandigheden zijn, op grond van een medische noodzaak of beperkingen in de zelfredzaamheid, waardoor er (ondanks de eigen verantwoordelijkheid van de ouders) een vervoersvoorziening moet worden verstrekt.

Lid 3 en 4

Vervoer moet noodzakelijk zijn in verband met een medische noodzaak of met beperkingen in de zelfredzaamheid van de jeugdige. Dit betekent dat het vervoer noodzakelijk moet zijn om de locatie van de jeugdhulp te kunnen bereiken. Het college beoordeelt of hier sprake van is (lid 1).

Hoofdstuk 7. Beschikking

Artikel 15. Inhoud beschikking

Indien de jeugdige en/of zijn ouder(s) een aanvraag als bedoeld in artikel 7 bij het college indienen, dient het college een beschikking op te stellen, waartegen bezwaar en beroep op grond van de Awb mogelijk is. Deze beschikking is gebaseerd op de aanvraag

en het onderzoek zoals bedoeld in artikel 8 van deze verordening. Het ondersteuningsplan, zoals bedoeld in artikel 8 lid 4, maakt deel uit van de beschikking.

Hoofdstuk 8. Persoonsgebonden budget

Artikel 16. Het persoonsgebonden budget

Lid 1 en 2

Als een jeugdige en/of zijn ouder(s) in aanmerking willen komen voor een pgb, moeten zij een pgb-plan opstellen. In lid 2 van deze bepaling is aangegeven welke onderdelen in ieder geval opgenomen moeten zijn in het pgb-plan. Een aantal zaken vloeien rechtstreeks voort uit artikel 8.1.1 van de wet, waardoor het college kan toetsen of aan de wettelijke voorwaarden wordt voldaan.

Uit de motivering in het pgb-plan moet duidelijk blijken dat men zelf de regie kan voeren, hoe men dit gaat doen en waarom men een pgb wil in plaats van gebruik te maken van het aanbod dat de gemeente heeft voor zorg in natura. Ook moet onderbouwd worden dat de beoogde voorziening van voldoende kwaliteit is. Van belang is of de motivering doordacht en houdbaar is en verband houdt met de rechten, verplichtingen en vrijheden die een pgb met zich meebrengt. Het pgb-plan moet voorzien zijn van een motivatie waarom is voldaan aan de tien punten van pgb-vaardigheid als benoemd in artikel 18 van de verordening. Verder moet uit het pgb-plan blijken welke kosten er aan de inhuur van de beoogde uitvoerder van de jeugdhulp verbonden zijn.

Lid 3

Het is van groot belang is dat jeugdhulp in de vorm van een pgb, evenals jeugdhulp in de vorm van zorg in natura waarvoor in artikel 4.1.1, eerste lid, van de wet al eisen zijn gesteld, op een verantwoorde manier wordt verleend. Derhalve wordt in deze bepaling benadrukt dat hetgeen opgenomen is in artikel 4.1.1, eerste lid, van de wet, tevens van toepassing is bij een individuele voorziening die de jeugdige of zijn ouders met een pgb wensen in te kopen. Hieronder wordt verstaan dat de hulp van goed niveau, die in ieder geval veilig, doeltreffend, doelmatig en cliëntgericht wordt verleend en is afgestemd op de reële behoefte van de jeugdige of ouder. Het college beoordeelt of de in te kopen individuele voorziening hieraan voldoet.

Artikel 17. Verstrekken van het persoonsgebonden budget

Lid 1

De in het eerste lid van dit artikel opgenomen voorwaarden concretiseren de wettelijke verleningsvoorwaarden die staan in artikel 8.1.1, tweede lid, van de wet. In de wet zijn de voorwaarden voor het verstrekken van een pgb in het kort als volgt geformuleerd:

a. de jeugdige of zijn ouders stellen zich gemotiveerd op het standpunt dat zij de individuele voorziening die wordt geleverd door een door het college gecontracteerde aanbieder, niet passend achten;
b. de jeugdige of zijn ouders zijn op eigen kracht of met gekwalificeerde hulp voldoende in staat tot een redelijke waardering van zijn belangen ter zake, en in staat de aan een pgb verbonden taken op verantwoorde wijze uit te voeren; en
c. de individuele voorziening die men in wil kopen is van goede kwaliteit.

Lid 2

In het tweede lid wordt niet limitatief geregeld wanneer een pgb niet wordt verstrekt omdat er twijfels zijn met betrekking tot de integriteit van de beoogde uitvoerder van de jeugdhulp. Deze gronden hebben betrekking op omstandigheden die tot de conclusie leiden dat niet aan de voorwaarden van artikel 8.1.1, tweede lid, van de wet is voldaan, in het bijzonder dat de kwaliteit voldoende zal zijn geborgd. De gronden zien op de betrouwbaarheid van de pgb-aanbieder. Indien deze twijfelachtig is, heeft het college ruimte om geen pgb te verstrekken omdat in die situatie niet geborgd kan worden dat de kwaliteit van de zorg van voldoende kwaliteit is. Daarmee wordt niet voldaan aan een van de verleningsvoorwaarden als bedoeld in artikel 8.1.1, tweede lid, van de wet.

Lid 3

Een pgb wordt geweigerd als er een wettelijke weigeringsgrond uit artikel 8.1.1, vierde lid, van toepassing is. Dit is imperatief geformuleerd omdat het van groot belang is dat jeugdhulp in de vorm van een pgb, evenals jeugdhulp in de vorm van zorg in natura waarvoor in artikel 4.1.1, eerste lid, van de wet al eisen zijn gesteld, op een verantwoorde manier wordt verleend: ‘waaronder wordt verstaan hulp van goed niveau, die in ieder geval veilig, doeltreffend, doelmatig en cliëntgericht wordt verleend en die is afgestemd op de reële behoefte van de jeugdige of ouder’.

Artikel 18. Pgb-vaardigheid

Om in aanmerking te komen voor een pgb moet een budgethouder of budgetbeheerder in staat zijn tot een redelijke waardering van zijn belangen ter zake, en in staat zijn de aan een pgb verbonden taken op verantwoorde wijze uit te voeren (artikel 8.1.1, tweede lid onder a, van de wet).

Het gaat daarbij om de vraag of de budgethouder (en/of met een vertegenwoordiger: de budgetbeheerder) voldoende zelfstandig beslissingen kan nemen over de

ondersteuning en de financiering daarvan. De bekwaamheid voor het hebben van een pgb wordt in samenspraak met de aanvrager getoetst, het oordeel van het college is hierin leidend. Mocht het college van oordeel zijn dat de persoon niet bekwaam is voor het houden of beheren van een pgb, dan weigert het college de aanvraag voor het pgb.

Een goed beheer van een toegekend pgb vraagt volgens een in opdracht van het Ministerie van VWS opgesteld rapport om de volgende vaardigheden en basisvoorwaarden (https://zoek.officielebekendmakingen.nl/blg-833053.pdf):

1. Aanvragen van de ondersteuning (inclusief formuleren ondersteunings-, cq. zorgvraag);
2. Inkopen van de zorg/aansturen van de zorg (ook als de ondersteuningsvraag wijzigt);
3. Goed werkgeverschap;
4. Coördinatie van zorgverleners en betrokkenheid familie en mantelzorg;
5. Voeren van een administratie;
6. Verantwoording afleggen en contact met de gemeente; en
7. In algemene zin taalvaardig in de Nederlandse taal en ICT vaardig.

Deze taken dienen als basis om op basis van een pgb-plan de benodigde kennis en vaardigheden van de cliënt vast te stellen. Deze taken zijn door VWS uitgewerkt in het document '10 punten pgb-vaardigheid' (https://open.overheid.nl/documenten/ronl-277e25d6-4c27-4356-8950-2f1e9f27e89b/pdf). In deze bepaling wordt daarbij aangesloten. Daarbij wordt in aanvulling op het belang van de beheersing van de Nederlandse taal gewezen op artikel 2:6, van de Awb, waaruit volgt dat er in de Nederlandse taal met bestuursorganen wordt gecommuniceerd.

Mocht de cliënt, die zelf niet over deze vaardigheden beschikt, alsnog een pgb wensen, dan dient er een vertegenwoordiger te zijn die de aan het pgb verbonden taken kan uitvoeren (de budgetbeheerder). Ook de budgetbeheerder dient te voldoen aan de gestelde eisen en wordt eveneens getoetst op de genoemde aspecten.

Artikel 19. Onderscheid formele en informele hulp

Voor de bepaling van het pgb-tarief wordt onderscheid gemaakt tussen formele en informele hulp. Voor formele hulp geldt het hogere pgb-tarief en voor informele hulp geldt het lagere pgb-tarief. Dit sluit aan bij de systematiek die binnen de Wet langdurige zorg (Wlz) en de Zorgverzekeringswet (Zvw) wordt gehanteerd.

Lid 1 en 2

Van formele hulp is, kortweg, sprake als de hulp verleend wordt in het kader van de uitoefening van een bedrijf of beroep en volgens professionele standaarden. De hulp

wordt dan verleend door een jeugdhulpaanbieder of door een zelfstandige jeugdhulpverlener (ZZP-er), die onder toezicht staat van de in de wet aangewezen inspecties. Van formele hulp is ook sprake als de hulpverlener een BIG of SKJ-registratie heeft.

Hierop geldt één (belangrijke) uitzondering, die staat in lid 3, en dat is wanneer de hulpverlener een bloed- of aanverwant is in de 1e of 2e graad (o.a. (groot)ouders, broers, zussen en (adoptie)kinderen). Bij hulpverlening door een bloed- of aanverwant in de 1e of 2e graad, is altijd sprake van informele hulp. In de praktijk gaat het dan om personen uit het sociale netwerk. Ook al gaat het om een hulpverlener die bijvoorbeeld BIG-geregistreerd is en voldoet aan de criteria genoemd in lid 1 van deze bepaling; dan nog wordt hulp van deze bloed- of aanverwant in het kader van deze verordening als informele hulp beschouwd. De achtergrond daarvan is dat ook familieleden met een zorg-gerelateerd beroep of opleiding in eerste instantie een affectieve relatie hebben met de budgethouder. Dat is dan ook doorslaggevend voor het bijbehorende pgb-tarief.

Een voorwaarde voor toekenning van een pgb is dat de hulpverlening die ingekocht wordt van goede kwaliteit is. Hiervoor gelden de kwaliteitseisen uit de wet. Eén van deze eisen is de verplichte registratie (artikel 4.1.6, vijfde lid, van de wet en paragraaf 5.1, van het Besluit Wet). Professionele hulpverleners die via een pgb hulpverlenen moeten dus in beginsel geregistreerd zijn, in het SKJ of BIG (register voor beroepen in de individuele gezondheidszorg). De inspectie controleert de kwaliteit van jeugdhulpverleners. Ook als het gaat om hulpverleners die ingekocht worden met een pgb.

In bijzondere situaties kan de hulp verleend worden door een professional die niet geregistreerd is. De gemeente mag de hulp alleen door deze niet-geregistreerde professionals laten uitvoeren, als aannemelijk gemaakt kan worden dat de kwaliteit van de uit te voeren taak daardoor niet nadelig wordt beïnvloed (zie artikel 5.1.1, tweede lid, Besluit Jeugdwet).

Lid 3 en 4

Informele hulp is hulp die geboden wordt door bloed- of aanverwanten in de 1e of 2e graad, of door personen die niet beroeps- of bedrijfsmatig jeugdhulp verlenen. In de praktijk gaat het dan om personen uit het sociale netwerk.

<u>Bloedverwanten</u>

Bloedverwantschap ontstaat door:

- Geboorte;
- Afstemming van dezelfde voorvader;
- Erkenning;
- Gerechtelijke vaststelling van het vaderschap;

- Adoptie.

Bloedverwanten zijn in de

Eerste graad:

• (adoptie)ouders;

• (adoptie)kinderen.

Tweede graad:

• Grootouders;

• Kleinkinderen;

• Broers en zussen.

Artikel 20. Kwaliteitseisen individuele voorziening in de vorm van een persoonsgebonden budget

Om te waarborgen dat jeugdhulp in de vorm van een pgb, evenals jeugdhulp in de vorm van zorg in natura, op een verantwoorde manier wordt verleend zijn in deze bepaling kwaliteitseisen uitgewerkt. Dit moet ervoor zorgen dat de jeugdhulp van goed niveau is en in ieder geval veilig, doeltreffend, doelmatig en cliëntgericht wordt verleend en is afgestemd op de reële behoefte van de jeugdige of ouder.

Artikel 21. Hoogte van het persoonsgebonden budget

In de verordening moet in ieder geval worden bepaald op welke wijze de hoogte van een pgb wordt vastgesteld (artikel 2.9 onderdeel c van de wet). Daarbij geldt dat de hoogte toereikend moet zijn om de benodigde hulp in te kunnen kopen. Dit geldt eveneens indien de hulp wordt betrokken van het sociale netwerk.

De essentialia van het voorzieningenpakket moeten in de verordening worden vastgelegd. Dit volgt onder meer uit CRvB 17 mei 2017 (ECLI:NL:CRVB:2017:1803). Deze uitspraak betrof weliswaar de Wmo 2015, maar hetgeen in rechtsoverweging 4.5 is van gelijke toepassing op de Wet (zie ECLI:RBNNL:2018:1092).

Er wordt een onderscheid gemaakt tussen een formeel en informeel tarief. Voor formele hulp gelden hogere pgb-tarieven en voor informele hulp geldt het lagere minimumtarief op basis van het wettelijk minimumloon. Daarmee wordt rekening gehouden met de aanvullende kosten die formele aanbieders moeten maken om aan de kwaliteitseisen die op hen van toepassing zijn te kunnen voldoen.

Lid 1

De jeugdige en/of zijn ouder(s) worden gevraagd door het college een inschatting te maken van de benodigde inzet, uitgedrukt in aantal uren, dagdelen of etmalen (afhankelijk van de aard van de zorg). Het college maakt vervolgens een inschatting of het gevraagde aantal uren, dagdelen of etmalen en tarief reëel is en neemt hierover een besluit.

Lid 2

De tarieven zijn gebaseerd op gebruikelijke tarieven voor zorg in natura. Het maximale formele tarief is 75% van het gebruikelijke tarief. Een lager tarief kan toegekend worden indien op basis van het door de jeugdige en/of zijn ouder(s) ingediende zorg- en budgetplan passende en toereikende jeugdhulp voor een lager tarief kan worden ingekocht.

Lid 3

Uit de wetsgeschiedenis volgt dat een persoonsgebonden budget toereikend moet zijn om de vastgestelde jeugdhulp werkelijk te kunnen inkopen. Dit volgt tevens uit artikel 8.1.1. lid 1 van de wet. Als de budgethouder aantoont dat het budget genoemd in lid 2 niet toereikend is, kan de hoogte van het persoonsgebonden budget naar 100% van het laagst adequate gecontracteerde tarief opgehoogd worden.

Lid 4

De ondergrens voor het informele tarief is het minimum uurloon. Het tarief voor hulp geboden door een bloed-of aanverwant in de 1e of 2e graad van de budgethouder is gebaseerd op het minimum uurloon, inclusief vakantiebijslag. De grondslag hiervan is neergelegd in de Wet minimumloon. Voor informele hulp in de vorm van begeleiding die niet wordt geboden door het sociaal netwerk geldt het tarief voor begeleiding zoals gehanteerd wordt bij de uitvoering van de Wlz.

Lid 5

Met de Wet aanpassing Regeling dienstverlening aan huis wordt geregeld dat zorgverleners die uit pgb betaald worden, uitkeringen ontvangen zoals de WW en de Ziektewet. Dit is alleen van toepassing als er sprake is van een arbeidscontract tussen de zorgverlener en de budgethouder.

Lid 6

Per 1 mei 2019 heeft de wetgever op grond van artikel 8ab Regeling Jeugdwet de mogelijkheid gecreëerd om met een verklaring, niet zijnde een arbeidsovereenkomst of een overeenkomst van opdracht, een pgb te ontvangen. De budgethouder heeft de keuze tussen een pgb waarmee tenminste het wettelijk minimumloon dient te worden betaald aan een hulp uit een sociaal netwerk of een pgb waaruit een tegemoetkoming wordt betaald (als er geen sprake is van een dienstbetrekking). Logeeropvang wordt

gezien als een tegemoetkoming, waardoor geen sprake is van een arbeidsovereenkomst, zie hiervoor de Regeling Jeugdwet.

Lid 7

In dit lid is opgenomen welk tarief beschikbaar is voor vervoer waarbij een onderscheid is in vervoer door ouders of het sociaal netwerk of door middel van een (rolstoel)taxi.

Artikel 22. Kosten die uitgesloten zijn

Niet alle kosten die worden gemaakt in het kader van de inkoop van jeugdhulp vanuit een pgb komen voor vergoeding vanuit het pgb in aanmerking. Deze kosten worden in dit artikel opgesomd.

Een pgb is niet mogelijk voor de betaling van een persoon of organisatie die de jeugdige of ouder(s) helpt met het beheer van het pgb. Een vertegenwoordiger wordt derhalve niet betaald vanuit het pgb. Ook kosten als administratiekosten, intakekosten, bemiddelingskosten, worden niet vanuit het pgb betaald. Mochten dergelijke kosten zich voordoen, dan is de jeugdige of zijn ouder hier zelf verantwoordelijk voor aangezien hijzelf ook de keuze heeft gemaakt deze eventuele financiële verplichting aan te gaan.

De jeugdige of zijn ouders heeft een inlichtingenplicht en moet het college vooraf informeren over een buitenlands verblijf. Indien besteding van het pgb in het buitenland gewenst is, is dat alleen mogelijk als hiervoor expliciet vooraf toestemming is gegeven door het college en de bestemming noodzakelijk is om gezond en veilig op te groeien naar zelfstandigheid en voldoende zelfredzaam te zijn en maatschappelijk te participeren.

Hoofdstuk 9. Afstemming met andere voorzieningen

Artikel 23. Overgang naar volwassenheid

Lid 1 en 2

Voor het plaatsvinden van afstemming welke andere voorzieningen benodigd zijn in de overgang naar volwassenheid, is de werkwijze dat dit in principe vanaf 16,5 jaar gebeurt. Mocht een jeugdige pas na de leeftijd van 16,5 jaar worden aangemeld, of wanneer bij 16,5 de verwachting nog niet was dat er na het 18e jaar hulp benodigd zou zijn, wordt de grens van uiterlijk 6 maanden voor het 18e jaar gehanteerd.

Lid 3

Vanaf de 18e verjaardag van de jeugdige zijn andere wettelijke kaders voorliggend ten opzichte van verlengde jeugdhulp. Het college dient de jeugdige en/of zijn ouder(s) erop

te wijzen dat er mogelijk een andere voorziening benodigd is vanaf het 18e jaar. In deze bepaling is een inspanningsverplichting opgenomen voor de zorgcontinuïteit. Er wordt over inspanning gesproken omdat het college niet beslist over de inzet van de andere voorziening.

Artikel 24. Gezondheidszorg en langdurige zorg

Lid 1

In dit lid wordt gedoeld op de specialistische jeugdhulp waarvan de reële verwachting bestaat dat deze zorg na de 18e verjaardag door zal lopen onder de Zorgverzekeringswet of de Wet langdurige zorg. Het college maakt hiervoor afspraken met zorgverzekeraars en het CIZ om continuïteit van zorg te garanderen.

Lid 3

Vanaf de 18e zijn jeugdigen niet meer automatisch meeverzekerd met hun ouders. Zij dienen zelf een zorgverzekering af te sluiten, waarbij ook vanaf die leeftijd een eigen risico geldt. Het college heeft een inspanningsplicht voor de zorgcontinuïteit.

Lid 4

Wanneer jeugdigen levenslang en levensbrede zorg nodig hebben vallen zij onder de Wet langdurige zorg. Bij kinderen is dit niet altijd makkelijk vast te stellen, omdat zij nog volop in ontwikkeling zijn. Het college ondersteunt de jeugdige en/of zijn ouder(s), zo nodig, bij de aanvraag bij het Centrum Indicatiestelling Zorg, die over de toegang tot de langdurige zorg gaat.

Lid 5

Dit lid is gebaseerd op artikel 1.2, eerste lid, onderdeel c, van de wet. Hierbij zal altijd het belang van het kind voorop staan. De jeugdige mag geen slachtoffer worden van onwillige ouders.

Artikel 27. Voorschoolse voorzieningen, onderwijs en leerplicht

Lid 1

Dit lid is gebaseerd op de afstemmingsverplichting voor onderwijs en jeugdhulp uit artikel 2.7 van de wet. Hierin is opgenomen dat het college bij het treffen van een individuele voorziening zo nodig in overleg gaat met het bevoegd gezag van een school waar de jeugdige schoolgaande is als bedoeld in artikel 1 van de Wet op het primair onderwijs, artikel 1 van de Wet op het voortgezet onderwijs, artikel 1 van de Wet op de expertisecentra of van een instelling als bedoeld in artikel 1.1.1 van der Wet educatie en

beroepsonderwijs. Bij de afstemming tussen jeugdhulp en onderwijs zijn in sommige gevallen ook meerdere partijen betrokken, zoals de jeugdarts.

Lid 2

Aan elke school is een schoolcontactpersoon vanuit het CJG verbonden. In overleg met de jeugdige en/of de ouder(s) wordt gekeken welke ondersteuning nodig is, zowel binnen de school als in de thuis- en gezinssituatie. Het college besluit of en welke ondersteuning noodzakelijk is.

Lid 3

De leerplichtambtenaren van gemeente zijn verantwoordelijk voor de handhaving van de Leerplichtwet. Problemen van jeugdigen uiten zich niet zelden in de vorm van (langdurig of frequent) schoolverzuim of voortijdig schoolverlaten. Afstemming tussen leerplichtambtenaar, school én het CJG is in dergelijke gevallen van groot belang.

Artikel 28. Wmo-voorzieningen

Bepaalde voorzieningen vallen na het 18e jaar niet meer onder de wet, maar de Wmo 2015. De jeugdige wordt begeleid en voorbereid op de veranderingen na het 18e jaar, met als beoogd resultaat continuïteit van de zorg.

Artikel 29. Voorzieningen werk en inkomen

Soms speelt in gezinnen die jeugdhulp nodig hebben ook armoede- en schuldenproblematiek. Armoede- en schuldenproblematiek kunnen zo op de voorgrond treden dat ouders hun rol als opvoeder niet meer goed kunnen invullen, maar ook dat jeugdhulp minder of niet effectief is. Het is daarom belangrijk om armoede en financiële problemen tijdig te signaleren en ouders zo nodig snel naar de juiste financiële hulp en armoedevoorzieningen toe te leiden. Ook van jeugdhulpaanbieders en gecertificeerde instellingen wordt hierbij een actieve houding verwacht.

Hoofdstuk 10. Herziening, intrekking, terugvordering en controle

Artikel 30. Herziening, intrekking en terugvordering

Op grond van artikel 2.9 onderdeel d van de wet is de gemeente verplicht bij verordening regels te stellen voor de bestrijding van het ten onrechte ontvangen van een individuele voorziening of pgb. De tekst van dit artikel komt grotendeels overeen met artikel 8.1.2 t/m 8.1.4 van de wet rondom bestrijding van misbruik in het kader van het

verstrekken van pgb. Met toepassing van dit artikel in de verordening worden deze regels verbreed naar voorzieningen in natura.

Ten slotte, het intrekken of herzien van een besluit kan ook relevant zijn in gevallen waar geen sprake is van misbruik, maar van een gewijzigde (inschatting van de) situatie.

Lid 1

Van de jeugdige en/of zijn ouder(s) wordt verlangd dat ze voldoende gegevens en inlichtingen verstrekken aan het college, zodat zij in staat worden gesteld te beoordelen of terecht een beroep op de voorzieningen wordt of is gedaan. Indien sprake is van een gewijzigde (inschatting van de) situatie dienen de jeugdige en/of zijn ouder(s) hiervan melding te doen bij het college. Deze bepaling berust op artikel 8.1.2 lid 1 van de wet, waarin is vastgelegd dat de jeugdige en/of zijn ouder(s) het college alle informatie verstrekt die van belang kan zijn voor de verlening van een pgb. In deze verordening wordt de toepassing van deze informatieplicht verbreed naar de voorzieningen in natura.

Lid 2

De bepaling is afgeleid van artikel 8.1.4 van de wet die de herziening en intrekking regelt van verstrekte pgb's. Onder intrekken wordt verstaan het stoppen van een voorziening of een pgb met terugwerkende kracht en onder herzien wordt verstaan het veranderen van een voorziening of pgb met terugwerkende kracht.

Lid 3

In artikel 8.1.4 lid 3 van de wet is geregeld dat het college een pgb kan invorderen als het pgb is herzien of is ingetrokken in verband met onjuiste of onvolledige informatieverstrekking door de jeugdige en/of zijn ouder(s). Alvorens het college tot invordering kan overgaan, moet het college het bedrag echter eerst terugvorderen. Terugvordering is niet geregeld in de wet, waardoor deze grondslag opgenomen is in de verordening. Net zoals bij herziening en intrekking gaat het bij terugvordering om een bevoegdheid van het college.

Artikel 31. Opschorting betaling uit het pgb

Lid 1

In bepaalde situaties kan een betaling uit het pgb (tijdelijk) worden opgeschort. Het college kan de Sociale verzekeringsbank verzoeken om over te gaan tot opschorting. Het college dient het verzoek te motiveren en – met inachtneming van de daarvoor geldende regels – de Sociale verzekeringsbank van voldoende informatie te voorzien op grond waarvan de Sociale verzekeringsbank kan overgaan tot deugdelijke

besluitvorming ten aanzien van het al dan niet nemen van een besluit tot opschorting van de betaling. Er kan voor ten hoogste dertien weken worden opgeschort. Hierbij is aansluiting gezocht bij de termijn zoals deze ook wordt gehanteerd in artikel 4:56 van de Awb en onder de Wet langdurige zorg. Met opschorting wordt ruimte geboden voor herstelmaatregelen of nader onderzoek.

Het college kan een verzoek enkel doen als een ernstig vermoeden is gerezen dat:

1. De jeugdige en/of zijn ouder(s) onjuiste of onvolledige gegevens hebben verstrekt en de verstrekking van juiste of volledige gegevens tot een andere beslissing zou hebben geleid;

2. De jeugdige en/of zijn ouder(s) niet voldoen aan de aan het persoonsgebonden budget verbonden voorwaarden; of

3. De jeugdige en/of zijn ouder(s) het pgb voor een ander doel gebruiken.

Van de onder 2 genoemde omstandigheid is ook sprake als de jeugdige en/of zijn ouder(s) niet langer voldoende in staat zijn op eigen kracht dan wel met hulp uit het sociale netwerk de aan een pgb verbonden taken op verantwoorde wijze uit te voeren, en als niet langer is gewaarborgd dat de individuele voorziening veilig, doeltreffend en cliëntgericht wordt ingezet.

Lid 2

In het geval er sprake is van een (tijdelijke) opname in het kader van de Wet langdurige zorg kan het college de Sociale verzekeringsbank verzoeken om betalingen uit het pgb gedeeltelijk of geheel op te schorten.

Lid 3

De budgethouder wordt schriftelijk op de hoogte gesteld van het verzoek om geheel of gedeeltelijk opschorting van betalingen uit het pgb op basis van lid 1 of lid 2.

Artikel 32. Voorkomen en bestrijding, misbruik, oneigenlijk gebruik en ondoelmatig gebruik

Op grond van artikel 2.9 onderdeel d van de wet moeten in de verordening regels worden gesteld over de bestrijding van het ten onrechte ontvangen van een individuele voorziening in natura of een pgb alsmede van misbruik of oneigenlijk gebruik van de wet. Deze bepaling is een uitwerking van deze wettelijke plicht.

Lid 1

Het is van belang dat jeugdigen en/of zijn ouder(s) zich bewust zijn van de rechten, maar ook de plichten die verbonden zijn aan een jeugdhulpvoorziening. Het college moet de

jeugdige en/of zijn ouder(s) hierover informeren en ook uitleggen welke mogelijke consequenties het kan hebben als men zich niet houdt aan deze verplichtingen.

Lid 2

In deze bepalingen is de grondslag gegeven om een toezichthouder aan te wijzen die zich bezighoudt met het toezicht op een rechtmatige uitvoering van de wet (zie artikel 5:11 Awb). Het toezicht door de gemeentelijke toezichthouder Jeugd ziet o.a. op de rechtmatigheid van ingediende declaraties door jeugdhulpaanbieders. Het toezicht door de aangewezen toezichthouder ziet niet op de kwaliteit van de door de jeugdhulpaanbieders geleverde jeugdhulp. Dat toezicht is namelijk belegd bij de Inspectie Gezondheidszorg en Jeugd en de Inspectie Veiligheid en Justitie (zie Hoofdstuk 9 van de wet).

Artikel 33. Controle

Lid 1

Deze bepaling betreft grotendeels een uitwerking van de plicht in artikel 2.9, aanhef en onder d, van de wet, waarin is bepaald dat in de verordening in ieder geval regels worden gesteld voor de bestrijding van het ten onrechte ontvangen van een individuele voorziening of een pgb, alsmede van misbruik of oneigenlijk gebruik van de wet.

In de wet is geregeld dat de landelijke inspectie toezicht houdt op de kwaliteit van de jeugdhulp. Toezicht op de rechtmatigheid is in de wet niet geregeld. In het eerste lid is daarom opgenomen dat het college de rechtmatigheid van verstrekte voorzieningen kan controleren.

Lid 2

De in dit lid beschreven typen onderzoek kunnen worden onderscheiden. In artikel 6b van de Regeling Jeugdwet is specifiek beschreven hoe de gemeenten materiële controles en fraudeonderzoeken dienen uit te voeren. Artikel 6b.2-6 beschrijft de materiële controles en artikel 6b.7 de wijze waarop een fraudeonderzoek plaats dient te vinden. Op hoofdlijnen geeft de regeling aan dat - voordat een materiële controle wordt uitgevoerd - eerst een algemene risicoanalyse dient te worden uitgevoerd die onderdeel vormt van een algemeen controleplan.

Lid 3

In het eerste en tweede lid is opgenomen dat wordt gestuurd op een correcte declaratie en verantwoording van de geleverde jeugdhulp. Door regelmatig te toetsen of de indicatie nog correct is en of de resultaten die zijn afgesproken ook worden behaald, wordt aandacht geschonken aan de doelmatigheid van individuele voorzieningen.

Hoofdstuk 11. Verhouding prijs en kwaliteit

Artikel 34. Verhouding prijs en kwaliteit aanbieders jeugdhulp en uitvoerders kinderbeschermingsmaatregelen en jeugdreclassering

Het college kan de uitvoering van de wet, met uitzondering van de vaststelling van de rechten en plichten van de jeugdige of zijn ouders, door aanbieders laten verrichten (artikel 2.11, eerste lid, van de wet). Met het oog op gevallen waarin dit ten aanzien van jeugdhulp, kinderbeschermingsmaatregelen of jeugdreclassering gebeurt, moeten bij verordening regels worden gesteld ter waarborging van de continuïteit van de jeugdhulp, kinderbeschermingsmaatregelen of jeugdreclassering en een goede verhouding tussen de prijs voor de levering van jeugdhulp of de uitvoering van een kinderbeschermingsmaatregel of jeugdreclassering en de eisen die worden gesteld aan de kwaliteit daarvan (artikel 2.11, tweede lid, van de wet). Daarbij dient in ieder geval rekening gehouden te worden met de deskundigheid van de beroepskrachten en de toepasselijke arbeidsvoorwaarden.

Artikel 2.3, eerste lid, van het Besluit Jeugdwet voorziet in nadere criteria, zogenoemde kostprijselementen, voor het bepalen van een reële prijs bij de inkoop van jeugdzorg door gemeenten, die in de verordening moeten worden opgenomen. Artikel 34 voorziet hierin. Het college bepaalt, met inachtneming van deze kostprijselementen, de te betalen prijzen voor de in te kopen jeugdhulp.

Artikel 2.3, van het Besluit Jeugdwet geldt voor alle inkoop door het college en voor door hen verleende subsidies voor zover deze het daadwerkelijk verlenen van jeugdzorg volledig bekostigen. Overeenkomstig dit besluit wordt in het tweede en derde lid verplicht gesteld dat in contracten tussen het college en aanbieders, of in de subsidievoorwaarden, wordt opgenomen dat een aanbieder in geval van uitbesteding van zorg aan onderaannemers, een reële, met behulp van de kostprijselementen tot stand gekomen prijs betaalt.

Hoofdstuk 12. Vertrouwenspersoon, klachten en medezeggenschap

Artikel 35. Vertrouwenspersoon

Vertrouwenspersonen kunnen onafhankelijk informatie en advies geven aan jeugdigen en/of ouders die vragen hebben over de jeugdhulp. De vertrouwenspersoon kan jeugdigen en/of ouders ondersteunen bij het bespreekbaar maken van vragen, problemen of klachten en daarover helderheid te krijgen.

Artikel 36. Klachtregeling

De gemeente is op grond van de Awb in het algemeen verplicht tot een behoorlijke behandeling van mondelinge en schriftelijke klachten over gedragingen van personen en bestuursorganen die onder haar verantwoordelijkheid werkzaam zijn. In Hoofdstuk 9 van de Awb is de klachtbehandeling uitvoering geregeld. De klachtregeling van de gemeente Elburg is te vinden op website van de gemeente.

Artikel 37. Inspraak en medezeggenschap

Dit artikel geeft uitvoering aan artikel 2.10 van de wet in samenhang met artikel 2.1.3, derde lid, van de Wmo 2015. Op grond van die bepalingen moet in de verordening worden geregeld hoe ingezetenen, waaronder in ieder geval jeugdigen en/of zijn ouder(s), worden betrokken bij de uitvoering van deze wet.

Lid 1

Deze bepaling verwijst naar de krachtens artikel 150 van de Gemeentewet vastgestelde inspraakverordening. Op deze manier wordt gewaarborgd dat er eenzelfde inspraakprocedure geldt voor zowel het jeugdbeleid als op andere terreinen. De inspraak geldt voor alle ingezetenen. Dit is uitdrukkelijk de bedoeling van de wetgever, omdat iedereen op enig moment aangewezen kan raken op ondersteuning.

Hoofdstuk 13. Slotbepalingen

Artikel 38. Hardheidsclausule

Dit artikel bepaalt dat het college in bijzondere gevallen ten gunste van de jeugdige en/of zijn ouder(s) kan afwijken van de bepalingen van deze verordening (en dus niet van de in de wet opgenomen bepalingen). Zo nodig wordt hierbij advies ingewonnen. Afwijken kan alleen ten gunste en nooit ten nadele van de betrokken jeugdige en/of zijn ouder(s).

Het gebruik maken van de hardheidsclausule moet beschouwd worden als een uitzondering en niet als een regel.

Bij toepassing van de hardheidsclausule moet het college uitgebreid motiveren waarom in de desbetreffende situatie van de verordening wordt afgeweken.

Het opnemen van een hardheidsclausule in een regeling opent de mogelijkheid voor een bestuursorgaan om, in gevallen waarin toepassing van de regeling - gegeven de doelstelling en de strekking van de regeling – een onbillijkheid van overwegende aard zou opleveren, een onderdeel van de regeling buiten toepassing te laten of daarvan af te wijken (aanw. 5.25, aanwijzing voor de regelgeving).

Artikel 39. Intrekking oude verordening en overgangsrecht

Het is noodzakelijk om duidelijke overgangsbepalingen vast te stellen voor met name de situatie dat er sprake is van:

- Een verstrekte voorziening op grond van een bepaling die niet meer geldend is;
- Een bezwaarschrift over een besluit dat betrekking heeft op een periode waar afwijkende regelgeving gold dan op het moment van indiening van het bezwaarschrift;
- Terugvordering.

Dat is met deze bepaling geregeld. Een besluit voor een verstrekte individuele voorziening blijft gehandhaafd totdat het besluit wordt ingetrokken of de looptijd van het besluit is verstreken. Bij aanvragen waarop nog geen besluit is genomen geldt deze verordening.

Bij de behandeling van een bezwaarschrift wordt de regelgeving toegepast die gold op het moment waarop het besluit is genomen c.q. de periode waarop de terugvordering betrekking heeft, tenzij heroverweging op basis van de nieuw vastgestelde verordening leidt tot een gunstiger resultaat voor de bezwaarmaker of geadresseerde van het terugvorderingsbesluit.